

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ἐξ ὅλων τῶν θυρῶν τοῦ ναοῦ εἰσέρχονται ἀδιακόπως ἄνθρωποι με σοβρὰν ὄψιν, βαδίζοντες βραδέως με τὴν ἀκραν τῶν ποδῶν των, ἐν τῇ βαθείᾳ δ' ἐκείνῃ σιγῇ οὔτε εἰς ἀκούεται ψιθυρισμός, οὔτε ὁ ἐλάχιστος θόρυβος, οὔτε μία ἀναπνοή.

Νομίζει τις ὅτι τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔχει ζωὴν, καὶ ὅτι παρ' ὅλων ἀγαμέμεται θεία τις ὀπτασία, φωνὴ τις μυστηριώδης, τρομερὰ τις ἀποκάλυψις ἐκ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου Ἱεροῦ καὶ ὁ μὴ πιστεύων δ' ἀκόμη καὶ ὁ μὴ προσευχόμενος, εἶνε ἡναγκασμένος νὰ προσηλώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἐκεῖ, ὅπου ὅλων τὰ βλέμματα προσηλοῦνται, καὶ ἡ φορὰ τῶν σκέψεων του διακόπτεται ὑπ' ἀνησυχου τινὸς προσδοκίας.

Ὡ, εἴθε νὰ ἀντήχῃ ἡ φωνὴ ἐκείνη! ἐσκεπτόμην, εἴθε νὰ ἐπηκολούθῃ ἡ ὀπτασία, καὶ ἂν ἀκόμη ἐπρόκειτο μία λέξις ἢ ἓν ὄραμα νὰ μὲ καταστήσωσι λευκότερα ἐκ τοῦ τρόμου καὶ νὰ ρήξω κραυγὴν, οὐδέποτε ἀκουσθεῖσαν ἐπὶ τῆς γῆς· ἀρκεῖ νὰ ἀπηλλασσόμην διὰ παντός τῆς φοβερᾶς ταύτης ἀμφιβολίας, ἥτις μοῦ κατατρώγει τὸν ἐγκέφαλον καὶ μοῦ καταλυπεῖ τὴν ζωὴν!

Ἀπεπειράθην νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ Ἱερόν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα, διότι ἔπρεπε νὰ διέλθω ἐπὶ τῶν ὤμων ἐκατοστύος πιστῶν, τινὲς τῶν ὁποίων εἶχον ἀρχίσει ἤδη νὰ μὲ βλέπωσιν ὑπόδρα, διότι περιεφερόμην κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας τετραδίων καὶ μολυβδοκόνδυλον.

Ἐζήτησα νὰ κατέλθω εἰς τὴν ὑπόγειον κρύπτην, ὅπου ὑπάρχουσιν οἱ τάφοι τῶν ἀρχιεπισκόπων καὶ ἡ θήκη ἢ περικλείουσα τὴν καρδίαν Δὸν Ἰωάννου τοῦ Β' τῆς Αὐστρίας, υἱοῦ φυσικοῦ Φιλίππου τοῦ Δ', ἀλλὰ δὲν μοι ἐπετράπη· ἐζήτησα νὰ ἴδω τὰ ἱμάτια, τοὺς χρυσούς, τοὺς πολυτίμους λίθους, τοὺς ὁποίους ἔριψαν ἀφρόνως πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Παρθένου οἱ μεγάλοι, οἱ ἡγεμόνες, οἱ μονάρχαι παντός Κράτους, πάσης χώρας, καὶ μοι ἀπήντησαν ὅτι δὲν ἦτο ἡ κατάλληλος πρὸς τοῦτο ὥρα, οὔτε κατώρθωσα νὰ δωροδοκῶ τὸν τίμιον ἱεροφύλακα, καὶ τοι ἐπέδειξα αὐτῷ χρυσοῦν τι νόμισμα· ἀλλὰ δὲν ἠρνήθη νὰ μοι παράσχω πληροφορίας τινὰς περὶ τῆς λατρείας τῆς Παρθένου ὅταν τῷ εἶπον, ὅπως κερδίσω τὴν εὐνοίαν του, ὅτι ἐγεννήθη ἐν Ρώμῃ, ἐν τῷ *Εὐσεβεί Προαστείῳ*, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ δώματος τῆς οἰκίας μου ἐφαίνοντο τὰ παράθυρα τῆς κατοικίας τοῦ Πάπα.

— Εἶνε γεγονός, μοι εἶπεν, ὁμοιοῶν πρὸς θαῦμα, καὶ κανεὶς δὲν θὰ τὸ ἐπίστευεν ἔαν δὲν ἐπεβεβαιούτο ἐκ παραδόσεως, ὅτι ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ὅτε ἐτοποθετήθη ἐπὶ τοῦ βάρου τὸ ἄγαλμα τῆς Παρθένου, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ζῶμεν, ἐξαιρουμένης τῆς νυκτός, ὅτε ἡ ἐκκλησία κλείει, τὸ Ἱερόν οὔτε στιγμὴν ἔμεινε κενόν, οὔτε μίαν μόνην σνιγμὴν, κατὰ τὴν κυριολεκτικὴν τῆς λέξεως σημασίαν. Ἡ Παναγία οὐδέποτε ἔμεινε μόνη. Ἐπὶ τοῦ βάρου τοῦ ἀγάλματος, ἐκ τῶν πολλῶν ἀσπασμῶν, ἐσχηματίσθη κοίλωμα, εἰς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ ἡ κεφαλὴ μου. Οὕτε αὐτοὶ οἱ Ἀραβες εἶχον τὸ θάρρος νὰ ἀπαγορεύσωσι τὴν λατρείαν τῆς Παναγίας· τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ὑπῆρξεν ἐπίσης πάντοτε σεβαστόν. Εἰς τὸν ναὸν ἔπεσε πολλάκις κεραυνός, πλησίον τοῦ Ἱεροῦ, καὶ ἐντὸς ἀκόμη, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους, καὶ ὅμως, ὥς ἀρνηθῶσιν ἂν ἡμποροῦν αἱ κολασμέναι ψυχαὶ τὴν προστασίαν τῆς Παναγίας, κανεὶς ποτε δὲν ἔπαθε τίποτε! Καὶ αἱ βόμβαι τῶν Γάλλων; Κατέστρε-

ψαν καὶ κατέκαυσαν πλεῖστα οἰκοδομήματα, ἀλλ' ὅταν ἔπιπτον ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας, ἦτο ὥς νὰ ἔπιπτον ἐπὶ τῶν βράχων τῆς Σιέρρας Μορένης. Καὶ οἱ Γάλλοι οἱ ὅποιοι ἐλεηλάτησαν ὅλα τὰ μέρη, ἐτόλμησαν νὰ ἐγγίσωσι τοὺς θησαυροὺς τῆς Παναγίας; Εἰς μόνος στρατηγὸς εἶχε τὴν τόλμην νὰ λάβῃ μικρόν τι ἐνθύμημα διὰ τὴν σύζυγόν του, ἀφήσας ὡς ἀντάλλαγμα εἰς τὴν Παρθένον μέγα χρηματικὸν ποσόν, ἀλλ' εἰξέυρετε τί ἔπαθε; Εἰς τὴν πρώτην μάχην σφαῖρα τηλεβόλου τοῦ ἀπέκοψε τὸν ἓνα πόδα. Δὲν ὑπάρχουσιν οὔτε στρατηγοί, οὔτε βασιλεῖς δυνάμενοι νὰ ἐπιβάλλωσι τὴν ἰσχύν των ἐπὶ τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας. Καὶ ἔπειτα εἶνε γραμμένον ἐκεῖ ἐπάνω, ὅτι ὁ ναὸς αὐτὸς θὰ ὑπάρχῃ μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου. . . .

Καὶ ἐξηκολούθει ὁμιλῶν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, μέχρις οὗ ἱερεὺς τις ἀπὸ τινος σκοτεινῆς γωνίας τοῦ ἱεροφυλάκιου τῷ ἔνευσε μυστηριωδῶς καὶ τότε μὲ ἐχαιρέτισε καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἐξελθὼν τοῦ ναοῦ, μὲ τὸν νοῦν ὅλως ἀπησχολημένον ἐκ τῆς εἰκόνης τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ἱεροῦ, συνήντησα μακρὰν σειρὰν ἀποκρεωτικῶν ἀρμάτων, συνοδευομένων ὑπὸ πλήθους πολιτῶν καὶ διευθυνομένων πρὸς τὴν ὁδὸν Κόζο. Προηγείτο τούτων μουσικὴ καὶ εἶπετο μέγας ἀριθμὸς ὀχημάτων. Οὐδέποτε ἐνθυμοῦμαι νὰ εἶδον μεγάλας ἐκ ναστοχάρτου κεφαλὰς τόσον γελοίας, τόσον δυσαναλόγους καὶ τόσον ἰδιοτρόπως χρωματισμένας, ὅσον αἱ κεφαλαὶ αὗται, τὰς ὁποίας ἔφερον οἱ μετημφιεσμένοι. Καίτοι δὲ οὐδένα λόγον εἶχον νὰ εἶμαι εὐθυμος, ἐν τούτοις δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατήσω τὸν γέλωτα, ὅπως εἰς τὸ τέλος συνέττου τινὸς τοῦ Φουκίνη.

Τὸ πλῆθος ὅμως ἦτο σκυθρωπὸν καὶ σιωπηλὸν καὶ οἱ μετημφιεσμένοι πλήρεις σοβαρότητος. Ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι καὶ εἰς τοὺς μὲν καὶ εἰς τοὺς δὲ ἦτο ἰσχυρότερον τὸ μελαγχολικὸν προαίσθημα τῆς τεσσαρακοστῆς ἢ ἡ βραχεῖα τέρψις τῶν ἀπόκρεων.

Εἶδον ὥραιας τινὰς κεφαλὰς εἰς τὰ παράθυρα, ἀλλ' οὐδένα τύπον τῆς ἰδιαιτέρας ἐκείνης ἰσπανικῆς καλλονῆς, μὲ τὴν *tez oscurecida* (μελαγχροινὴν βαφὴν) καὶ *los negros ojos de fuego* (τοὺς μαύρους πυρίνους ὀφθαλμούς), τὴν ὁποίαν ὁ Μικρὶνέθ δὲ λὰ Ρόζα, ἐξόριστος ἐν Λονδίῳ, ἐνθυμεῖτο μὲ τόσον θερμούς στεναγμούς ἐν τῷ μέσῳ *de las bellezas del Norte* (τῶν καλλονῶν τῆς Βορρᾶ).

Διήλθον μεταξὺ δύο ὀχημάτων, διέσχισα τὸ πλῆθος, ὅπερ μοι ἐξετόξευσεν ὀπισθεν βλασφημίαν τινά, ἣν ἐσημείωσα ἀμέσως εἰς τὸ σημειωματάριόν μου καὶ διατρέξας ταχέως δύο ἢ τρεῖς μικρὰς ὁδοὺς, ἔφθασα εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Σωτήρος, πρὸ τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ, οὗ ἔνεκεν ἐκλήθη οὕτω, γνωστοῦ καὶ ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν Σέο, πλουσιωτέρου δὲ καὶ πολυτελεστέρου τῆς Παναγίας τοῦ Pilar.

Οὔτε ἡ ἑλληνορωμαϊκὴ αὐτοῦ πρόσοψις, ἢ ἄλλως τε ἐξόχου συμμετρίας καὶ κανονικότητος, οὔτε ὁ ὑψηλὸς καὶ ἐλαφρὸς αὐτοῦ πύργος δύνανται νὰ προδιαθέσωσιν εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τοῦ ἐσωτερικοῦ. Εἰσῆλθον καὶ εὐρέθην βεβυθισμένος εἰς τὸ σκότος.

Πρὸς στιγμὴν τὰ ὄρια τοῦ κτιρίου ἦσαν ἀφανῆ εἰς ἐμέ. Οὐδὲν ἄλλο εἶδον ἢ ἀμυδράν τινα ἀκτῖνα φωτός, διασκοπτομένην ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τῶν στύλων καὶ τῶν τόξων. Ἐπειτα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διέκρινα πέντε νάρθηκας,

χωριζομένους ὑπὸ τεσσάρων σειρῶν ὠραίων γοθικῶν κιόνων, τοὺς τοίχους ἀπωτέρω, καὶ τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν σηκῶν εἰς τὰ πλάγια, καὶ ἔμεινα ἐκπεπληγμένος.

Ἦτο ὁ πρῶτος μητροπολιτικὸς ναός, ὅστις ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν εἰκόνα, ἣν ἡ φαντασία μου εἶχε σχηματίσει περὶ τῶν ποικιλομόρφων, μεγαλόπρεπων, καὶ βαθυπλούτων ἰσπανικῶν μητροπολιτικῶν ναῶν. Ὁ μείζων σηκός, στεγάζομενος ὑπὸ εὐρέος θόλου γοθικοῦ, τιαροειδοῦς, περικλείει ἐν αὐτῷ μόνῳ τὰ πλούτη μεγάλης ἐκκλησίας. Ὁ μείζων βωμός εἶνε ἀλαβάστρινος, γέμει δὲ ἀραβουργημάτων καὶ ἄλλων γλυπτῶν κοσμημάτων.

Περὶ τὸν θόλον πλήθος ἀγαλμάτων. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τάφοι καὶ λάρνακες ἡγεμόνων. Ἐν τινὶ δὲ γωνίᾳ ἡ καθέδρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκάθηντο οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀραγωνίας κατὰ τὰς θείας ἱερουργίας.

Τὸ Χοροστάσιον, κείμενον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κυρίου νάρθηκος, ἀποτελεῖ ὁλόκληρον ὅρος θησαυρῶν. Ἡ ἐξωτερικὴ αὐτοῦ ζώνη, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπάρχουσι μικροὶ τινες σηκοί, παρουσιάζει ἀπίστευτον ποικιλίαν ἀγαλματίων, στυλίσκων, ἀναγλύφων, πολυτίμων λίθων καὶ ἄλλων πολυειδῶν κοσμημάτων, ὁφείλει δὲ τις ὁλόκληρον μίαν ἡμέραν νὰ καταναλώσῃ ἵνα εἴπῃ ὅτι εἶδε κατὰ τι.

Οἱ κίονες τῶν δύο τελευταίων ναρθήκων, καὶ τὰ τόξα, ἄτινα κλίνουσιν ἐπὶ τῶν σηκῶν, γέμουσιν ἀπὸ τῆς βάσεως μέχρι τῆς κορυφῆς ἀγαλμάτων, — ὧν τινὰ ὑπερμεγέθη, φαίνεται ὡς νὰ βαστάζωσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ οἰκοδόμημα, — ἐμβλημάτων, ἀναγλύφων καὶ κοσμημάτων παντὸς σχήματος καὶ παντὸς μεγέθους.

Εἰς τοὺς σηκοὺς ἀπειρία ἀγαλμάτων, πλουσίαν βωμῶν, βασιλικῶν τάφων, προτομῶν, εἰκόνων, αἵτινες βεβουλισμέναι, ὅπως εἶναι εἰς τὸ σκότος, παρέχουσιν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν σύγχυσιν χρωμάτων, μαρμαρυγῶν, προσώπων, ὠραίων παραστημάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ ὀφθαλμὸς χάνεται καὶ ὁ νοῦς κουράζεται.

Ἀφοῦ ἔτρεξα ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μετὰ τὸ σημειωματάριον ἀνοικτὸν καὶ τὸ μολυβδοκόνδυλον εἰς τὰς χεῖρας σημειῶν καὶ σχεδιαγραφῶν, ἐσκοτίσθη ἡ κεφαλὴ μου, ἔσχισα τὰ φύλλα μετὰ τὰς σημειώσεις, ὥρμισθον νὰ μὴ γράψω πλέον τίποτε, ἐξῆλθον τοῦ ναοῦ καὶ ἤρχισα νὰ περιφέρωμαι ἀνὰ τὴν πόλιν, χωρὶς οὐδὲν ἄλλο νὰ βλέπω ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, εἰμὴ μακροὺς καὶ σκοτεινοὺς νάρθηκας καὶ ἀγάλματα ὑπολευκάζοντα εἰς τὸ βάθος μυστηριωδῶν σηκῶν.

Ὑπάρχουσι στιγμαί, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ εὐθυμότερος καὶ ὁ θερμότερος ταξειδιώτης, περιφερόμενος ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἀγνώστου τινὸς πόλεως, καταλαμβάνεται αἰφνης ὑπὸ τὸσφ ἰσχυρᾶς ἀνίας, ὥστε ἐὰν ἡδύνατο, διὰ τῆς δυναμέως μαγικῆς τινὸς λέξεως, νὰ πετάξῃ πλησίον τῶν οἰκείων του, μετὰ χύτην πνεύματός τινος τῶν Χιλιῶν καὶ μιᾶς νυκτῶν, θὰ ἐπρόφερε τὴν λέξιν ταύτην μετὰ πολλῆς τῆς εὐχαριστήσεως.

Κατελήφθην ὑπὸ παρομοίου τινὸς αἰσθήματος, καθ' ἣν στιγμὴν διηρχόμην μικρὰν τινὰ ὁδὸν μακρὰν τοῦ κέντρου τῆς πόλεως, καὶ σχεδὸν ἐφοβήθην. Ἀνεκάλεσα ἐν σπουδῇ εἰς τὴν μνήμην μου τὰς εἰκόνας τῆς Μαδρίτης, τῆς Σεβίλλης, τῆς Γρανάδας ὅπως συνέλθω εἰς ἑμαυτὸν καὶ ἐξάψω τὸ αἶσθημα τῆς περιεργείας καὶ τοῦ πόθου, ἀλλ' αἱ εἰκόνες αὗται μοὶ ἐφάνησαν ὡχραὶ καὶ ἀνευ ζωῆς. Μετηνέχθην νοερῶς εἰς τὸν οἶκόν μου, κατὰ τὰς πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἡμέρας, ὅτε ἐπύρεσσον καὶ δὲν ἔβλεπον τὴν ὥραν νὰ ἀναχωρήσω, καὶ ἡ σκέψις αὕτη ἐπηύξησε τὴν λύπην μου.

Ἡ ἰδέα ὅτι εἶχον τόσας ἀκόμη νέας πόλεις νὰ ἴδω, τόσας ἀκόμη νύκτας νὰ κοιμηθῶ εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, τόσον ἀκόμη καιρὸν νὰ εὐρίσκωμαι ἐν τῷ μέσῳ ξένων ἀνθρώπων μετὰ ἀπεθάρρυνεν.

Ἐσκέφθην τινὶ τρόπῳ ἡδυνάμην νὰ ἀποφασίσω νὰ ἀνα-

χωρήσω. Μοὶ ἐφάνη αἰφνης ὅτι ἤμην ἀπείρως μακρὰν τοῦ τόπου μου, ὅτι εὐρισκόμην ἐν τῷ μέσῳ ἐρήμου τινός, μόνος, λησμονημένος παρ' ὅλων. Παρετήρησα περίξ ἐμοῦ, ἡ ὁδὸς ἦτο ἔρημος. Μετὰτέλαβε ρίγος. Τὰ δάκρυα ἀνῆλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. — Δὲν εἰμπορῶ νὰ μένω ἐδῶ! — εἶπον κατ' ἑμαυτὸν. — Αὕτη ἡ μελαγχολία με θανατώνει! Θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Ἰταλίαν! — Δὲν εἶχον τελειώσει τὰς λέξεις ταύτας καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκραγῶ εἰς γέλωτας ὡς παράφρων. Ἐν μιᾷ στιγμῇ τὰ πάντα ἀνέζησαν καὶ ἀνέλαμψαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ἐσκέφθην τὰς Καστιλίας καὶ τὴν Ἀνδαλουσίαν μετὰ φρενιτικῆς χαρᾶς καὶ σείων τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδειξιν οἴκτου ἐπὶ τῇ παροδικῇ ταύτῃ ἀθυμίᾳ, ἥναψα ἐν σιγάρων καὶ ἐξηκούθησαν τὸν δρόμον μου εὐθυμότερος ἢ πρὶν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ!...

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΠΥΡ. ΤΣΙΡΙΓΟΤΗ

Τὴν ἀγαποῦσα τρελλὰ, ἀνυπόταχτα, ὅπως ἀγαπᾷ πάντα!...

Εἶνε κ' αὕτη ἓνα μοσχομύριστο ἀγιοῦλι μετὰ τὸ πολὺ-χρωμο στεφάνι, ποῦ μῶχουν πλέξη ἡ τόσες ἀγάπες μου τριγύρω 'ς τὴ καρδιά μου, τόσο καιρὸ τώρα!

Γεῖά σου! παρθενικό μου ἀγιοῦλι!

Νιώθω τὴ ψυχὴ μου νὰ πλῆρ σ' ἀτέλειωτο, παράξενο, μεθῶσι, 'ς τὴ γλυκεῖα ἐνθύμησί σου!...

Σὰν ἔγερνα τὸ κεφάλι μου ἐπάνω 'ς τὴ γεωμετρία μου — ἐφοιτοῦσα 'ς τὸ Πολυτεχνεῖο τότε — καὶ προσπαθοῦσα νὰ στιβάζω μέσα 'ς τὸ στενὸ μου κεφάλι ἓνα σωρὸ θεωρήματα καὶ συντροφία, ἐνιωθα τὴ καρδιά μου νὰ φτερουγίζει 'ς τὰ στήθη μου, ἅμα ἀνοίγει ἐκείνη τὸ μικρὸ παράθυρό της ἀντικρὺ 'ς τὸ 'δικό μου. Τὴν ἔλεγαν Ἐκνήθη δεκάξη χρόνων κόρη, λευκὴ-λευκὴ, λευκότερη μέσα 'ς τὰ μαῦρα ρουχάκια τῆς ὀρφάνιας της, καὶ 'ς τὰ ὀλόξανθα μαλλιά τῆς παιδικῆς κεφαλῆς της. Ἡ δυστυχισμένη ἡ μητέρα της, πρὸ τοῦ νὰ πεθάνῃ ἀκόμα, ἐπρόφθασε νὰ τὴν μάθῃ βελόνι, καὶ ἀπὸ τότε ἀποζοῦσε μοναχὴ της, σ' ἓνα μικρὸ πᾶν κλουβάκι δωμάτιο, μ' ἓνα παράθυρο πρὸς τὸ δρόμο, ἀντικρὺ 'ς τὸ δικό μου.

Ἐνα ὀρφανὸ κορίτσι, μιὰ ὡμορφὴ μοδιστρούλα, μέσα 'ς τὴν Ἀθήνα, μέσα 'ς ἓνα σπῆτι ποῦ νοικιάζει τὰ δωμάτια του ἀπὸ τὸν τεχνίτη τοῦ λαοῦ, ὡς τὸν φοιτητὴ τοῦ Πανεπιστημίου, σὰν δύσκολο εἶνε νὰ ξεφύγῃ τὰς βάρσκανες ματιές τοῦ κόσμου. Καὶ ὅμως ἡ γλυκεῖα αὕτη ὀρφανούλα εἶχε κινήσῃ τὴν συμπάθειαν ἀπὸ ὅλους τοὺς νοικατοράς. Ὅταν τὴν ἔβλεπαν νὰ περνᾷ ἐλαφρὰ - ἐλαφρὰ, μετὰ μικρὰς γοδίτσας της, μετὰ τὸ πένθιμο τσίτινο φόρεμά της, καὶ μετὰ τὴ μακρὰ ὀλόξανθη πλεξίδα της χυμένη κάτω πρὸς τὴ δακτυλένια μέση της, ἐστέκωνταν ὅλοι πρὸς στιγμὴν, καὶ τὴν ἐγλυκοχαίρετοῦσαν μ' ἓνα ἀδελφικὸ χαμόγελο 'ς τὰ χεῖλη, ἐνῶ ἐκείνη τοὺς ἐχαμογελοῦσε ντροπαλῇ, ταπεινῇ πάντα. Ποτὲ δὲν τὴν εἶχα ἀκούσῃ νὰ πιᾶσθαι κουβέντα μ' ἄλλον ἀπὸ τὴ ζαρωμένη θυρωρὸ, τὴ παλαιὰ αὐτὴ φιλενάδα τῆς μακαρίτισσας τῆς μάνας της.

Τὲς ἡμέρες ποῦ δὲν εἶχε δουλειὰ 'ς τὸ κατάστημα, ἐκαθόντανε πάντα ἀπὸ 'πίσω ἀπ' τὰ ὡμορφα λουλούδια τοῦ παραθυριοῦ της, μετὰ σκυμμένο κεφαλάκι ἐπάνω 'ς τὴν